instagram.com/harmonija_knjige
facebook.com/harmonija_knjige
www.harmonijaknjige.rs

Naslov originala:
Theresa Caputo
There's More to Life Than This: *Healing Messages, Remarkable Stories, and Insight About the Other Side from the Long Island Medium*

Copyright © 2013 by Theresa Caputo
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2020

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:
Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA:
Milica Simić

PREVOD:
Milica Simić

LEKTURA I KOREKTURA:
Borka Slepčević

DIZAJN KORICE:
Siniša Subotić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

TEREZA KAPUTO

Kristina Griš

Život JE NEŠTO VIŠE

HARMONIJA

Za moju mamu Roni, koja nije prestala da me ohrabruje, voli i sluša otkako sam bila mala devojčica, i zbog toga što mi je usadila snažnu veru koje sam se držala kad sam pokušavala da shvatim ovaj svoj ludi dar.

✦

Za mog muža Larija, koji je nastavio tamo gde je mama stala. Uvek si činio da se osećam tako bezuslovno voljena, specijalna i bezbedna. Uvek i zauvek, dragi.

✦

Za moju decu Larija i Viktoriju, jer nikad nisu sumnjali u to da mama vidi mrtve ljude. Ozbiljno, nikada, čak nimalo.

✦

Za Boga i duha, da nije vas,
ne bi bilo ni ove knjige.

Sadržaj

Uvod: Dobro došli u moj život! 9

1. Ja i duh – savršen spoj stvoren na nebu 13
2. Ne pucajte u glasnika 37
3. Ko su duhovi na „drugoj strani" 57
4. Znači, vi želite da se povežete s dušama na nebu 79
5. Šta se dešava kad umrete 111
6. Bog i njegov skromni dom 135
7. Sve je energija 153
8. Negativna energija – ne ulazite 165
9. Tri važne reči: zdravlje, tugovanje i isceljivanje 179
10. Duh ima završnu reč 197

Pogovor: Nekoliko reči koautorke ove knjige 209
Izjave zahvalnosti 217

UVOD

Dobro došli u moj život!

Ako mene pitate, ja imam dve izuzetne sposobnosti: razgovaram s mrtvima i mogu da obiđem svih jedanaest spratova robne kuće „Mejsiz" na Herald skveru hodajući u cipelama s veoma visokim potpeticama. Jasno mi je da je moja prva veština razlog zašto ste kupili ovu knjigu i zbog toga ću se u narednih deset poglavlja usredsrediti na nju. Ipak, pre nego što to učinim, želim da razjasnim nekoliko važnih stvari.

Kao prvo, dok se budem bavila temama koje se odnose na vama bliske osobe koje su umrle i na život posle smrti, treba da znate da gotovo na svemu što znam o tome ko smo i odakle dolazimo mogu da zahvalim duhu. To uključuje i mnoštvo tema koje nisam posebno proučavala pre nego što sam odlučila da pišem o njima, ali sam znala da su one vama važne, pa sam zamolila duha da se pozabavi njima. I on se i te kako pozabavio! Druga stvar koju sam uradila kad sam se zaglavila bila je da se obratim jednoj svojoj prijateljici koja mi je pomogla da usavršim svoj dar. Ipak, postoje neke specifične stvari kojima ili nisam želela, ili nisam mogla da se bavim (kao što je, recimo, slučaj kad govorim o negativnoj energiji), tako da ako se nekom temom ne bavim dublje već samo površno, treba da znate da je to razlog. Takođe, smatram da postoji mnogo toga u vezi sa

smrću i životom posle smrti što nam je nepoznato i što je otvoreno za različite interpretacije. Za mnoge medijume sasvim je u redu da tvrde da je ono što imaju da kažu sve što može da se kaže na tu temu, ali ja nisam kao oni. Ja samo želim da podelim s vama ono što mislim i što osećam na osnovu onoga što mi je duh pokazao i u šta verujem.

Jasno mi je da neće svako poverovati u ono što se spremam da ispričam, ali nemojte da mi pošaljete neki zlobni mejl ili tekst u blogu s naslovom „Ona je prevarantkinja!" jer sam to sve već doživela. Neki kažu da pomoću Gugla dolazim do informacija o vama. Da govorim nešto potpuno neodređeno i čekam da vidim vašu reakciju i onda nastavljam dalje na osnovu toga. Da je moje shvatanje života posle smrti samo pusta želja. Da „čitam" govor tela i zloupotrebljavam vašu ranjivost jer tugujete zbog gubitka voljene osobe. Takođe – a to mi je omiljeno – neki govore da „uznemiravam" pokojnike. Hajde da se sad nakratko zadržimo na ovom poslednjem. Zašto mojim kritičarima nikada nije palo na pamet da ne uznemiravam ja mrtve već da oni uznemiravaju mene? Da li mislite da sam se jednog dana probudila i pomislila: *Oh, razgovaraću s mrtvima do kraja života! To je baš dobar izbor zanimanja!* U tome se krije mnogo više nego što mislite. Ipak, nisam napisala knjigu da bih dokazivala svoje sposobnosti ili da bih se branila. Učinila sam to da bih s vama podelila ono za šta znam da je istina: život je nešto više od onoga što postoji u fizičkom svetu.

Kao što ćete uskoro videti, bilo mi je potrebno mnogo vremena da prihvatim svoj dar, ali kad sam to jednom učinila, brzo sam učila. Volim da poredim ovaj proces sa slaganjem delića slagalice. Na početku mi je bilo teško da shvatim svoje sposobnosti i da uklopim deliće, ali kad sam završila okvir, popunjavanje ostatka slagalice odvijalo se glatko. Uvek sam imala sve delove koji su mi bili potrebni da kompletiram sliku, a sve što je bilo potrebno jeste da naučim kako oni funkcionišu zajedno. Verujem da se na isti način na koji se neki ljudi rađaju da bi bili muzičari ili intelektualci, u mojem DNK nalazi sposobnost da razgovaram s Duhom. Da li bih više volela da sam koncertna pijanistkinja ili da pronađem lek za rak? Naravno, ali šta se tu može.

Učenje kanalisanja imalo je i neka preimućstva. To je za mene bio način da donekle ublažim svoju hroničnu anksioznost koja je

bila povezana s duhom, ali je pre svega omogućilo da bezbroj ljudi doživi radost i isceljenje, i to je za mene najveća nagrada. Pomoglo im je da poveruju u postojanje života posle smrti, i u to da su njihovi voljeni bezbedni i spokojni, i pokazalo im da ih te duše vode, ohrabruju i vole s „druge strane". To je mojim klijentima dalo dokaz da su neobjašnjive stvari koje osećaju posle smrti voljene osobe realne i da nisu ludi što veruju u to. Oni mi čak govore da se sada manje plaše smrti, a neki od njih su čak povratili svoju veru u Boga. I što je najvažnije, oni počinju ponovo da prihvataju život iako je sve što su do sada osećali bila tuga zbog gubitka.

Nijedan od ovih neverovatnih ishoda ne predstavlja slučajnost s obzirom na to da ja biram da koristim svoje sposobnosti kako bih prenela isceljujuće poruke od duša koje se nalaze u Božjoj beloj svetlosti. Verujem da je moja intuicija duhovni dar jer sam – mada o tome ne govorim u svom TV šouu „Medijum s Long Ajlanda" – dobila svoje sposobnosti direktno od Boga, koji mi je rekao da imam taj dar iz određenih razloga. Takođe mi je rekao da ne sumnjam u njega jer će me On uvek voleti, voditi i štititi, i tako se zaista i ponašam. Uzgred, verujem da smo svi mi povezani s Bogom koji je bezuslovna ljubav, i ta ljubav je ono što nas povezuje s našom porodicom i prijateljima u životu posle smrti jer smo svi nastali od Njegove energije. S obzirom na to da sam odgajana kao katolikinja, tu energiju nazivam „Bog", ali ako želite da je zovete viša sila, ili Jahve, činite to slobodno. To je Bog koji ima mnogo imena, ali ja osećam da je On samo jedan.

To što sam ekstrasens i medijum, ne deluje uvek kao blagoslov, ali znam da jeste. Mada je moj TV šou omogućio mojoj deci da završe koledž, takođe sam izgubila neke prijatelje zbog mojih sposobnosti. Sem toga, upoznala sam priličan broj ljudi koji žele da budu u mom društvu samo da bih im rekla šta njihovi pokojni baba ili deda rade. A bolje da vam ne pričam kako mi je sad kad sam postala slavna kao „medijum s Long Ajlanda". Iznenada su mi svi neki rođaci. Verujem da smo svi došli na ovaj svet da bismo ispunili neku svrhu, i uverena sam da je povezivanje ljudi s njihovim pokojnim voljenim osobama deo putovanja moje duše. Drago mi je što sam to shvatila jer sam nekoliko godina zaista mislila da je svrha mog života kupovanje cipela.

1

Ja i duh – savršen spoj stvoren na nebu

Nisam rođena u ciganskoj čergi i nisam odrastala gatajući ljudima. Jedini kristali koje nosim su „svarovski" kristali na mojim „lubutin" cipelama. Možda ne odgovaram vašoj predstavi o „tipičnom medijumu", ali to pokojnicima nije važno. Još otkako sam bila dete, oni me „gnjave" da prenosim njihove poruke, i to je ono što moram da činim i što smatram blagoslovom.

Odrasla sam na Long Ajlandu, u gradiću po imenu Hiksvil, s mamom, tatom i mlađim bratom Majklom. Mama je radila kao knjigovođa, a tata kao nadzornik javnih radova okruga Nasau. Bili smo izuzetno bliski, i još uvek smo. U stvari, većinu svog života dok sam odrastala provela sam u kući koja se nalazi pored one u kojoj sada živim. U zadnjem dvorištu naše kuće nalazi se kapija koja spaja naša dva dvorišta i moj tata voli da je koristi da bi mogao da gaji paradajz u obe bašte. Kad ljudi dođu kod mene na čitanje, oni sede za trpezarijskim stolom, koji gleda ka zadnjem dvorištu. Uvek im kažem: „Ako vidite nekog tamo, to nije pokojnik koji šeta naokolo. To je moj tata!"

Dok sam rasla, imala sam najsrećnije i naizgled najnormalnije detinjstvo ispunjeno ljubavlju. Bila sam u fudbalskom timu koji je putovao na utakmice i takmičila se u kuglanju u okviru lokalne lige. Volela sam da se igram s kosom mojih lutaka i uvek sam mislila da

ću biti frizerka. Imala sam dobre prijatelje, dobre ocene u školi, i provodila mnogo slobodnog vremena sa svojom porodicom. Uvek sam bila s mojim rođacima, babama, dedama, tetkama i ujacima. Svakog četvrtka jeli bismo špagete i ćufte u bakinoj i dedinoj kući; svake subote bih s tetkom G. oslikavala predmete od keramike; nedeljom bi posle crkve cela naša proširena porodica odlazila kod bake i deke s očeve strane i tamo bismo provodili popodne jedući, smejući se i pričajući priče.

Bilo je to poput italijanske verzije filma s Long Ajlanda *Leave it to Beaver*, ali s jednim zapletom u priči koji nas je bukvalno držao budne po celu noć. Naime, imala sam najstrašnije moguće košmare, koji nisu imali nikakvog smisla s obzirom na to da su moji dani bili toliko bezbrižni. To su zapravo moja prva sećanja na to da sam videla, osećala i čula duha, mada tada nisam znala šta mi se dešava. Moje prvo živo iskustvo desilo se kad sam imala samo četiri godine. U to vreme živeli smo u kući u kojoj je moj otac proveo detinjstvo, koja se nalazila odmah pored muzeja Gregori u Hiksvilu, a to je 1915. godine bila zgrada suda u kojoj su se nalazile i ćelije za smeštaj zatvorenika. Neki ljudi smatraju da stare zgrade kao što su zatvori, koje poseduju istorijat bola i patnje, mogu da „zadrže" u sebi duhove. Kakvo je to mesto za odrastanje bilo baš za mene od svih ljudi! Dakle, stalno mi se ponavljao san u kojem sam s prozora na drugom spratu naše kuće posmatrala nekog čoveka kako hoda po trotoaru ispred ulaza. Neprestano je izgovarao moje ime: „Tereza Brigandi, Tereza Brigandi, Tereza Brigandi", iznova i iznova. Možete li da zamislite koliko je to bilo zastrašujuće za četvorogodišnju devojčicu? Nikada nisam videla lice tog čoveka, ali bio je pogrbljen i nosio je štap na čijem se kraju nalazila „vreća" napravljena od marame. Odeća mu je bila pohabana i izgledao je poput skitnice.

Duh mi je kasnije rekao da je taj san bio zapravo „poseta", i sada verujem da je taj „čovek" bio jedan od mojih duhovnih vodiča u tom periodu mog života. To ne znači da je taj duhovni vodič bio *bukvalno* skitnica, već je verovatno to bilo nalik onim biblijskim pričama u kojima ljudi pozivaju u svoju kuću nekog siromašnog čoveka, a kasnije se ispostavi da je on u stvari anđeo. Sada verujem da je slika skitnice bila oblik koji je moj vodič uzimao da bih mogla da shvatim reference na ono što se uči na časovima veronauke nedeljom i da

se osećam prijatno kad me pozove po imenu. Vaspitavana sam kao katolikinja i to sam i danas, tako da mislim da se moj vodič prikazivao koristeći moj referentni okvir, slično onome kad mi danas duh tokom čitanja pokazuje znake i simbole. On to čini na način koji za mene ima smisla, tako da mi je lako da protumačim neku poruku.

Kad sam imala četiri godine, skitnica je za mene bio isto što i nežni Božji čovek – bar dok sam bila budna. Ipak, kad bih ga videla, čula i osetila noću, počela bih da vrištim u snu kao da sam napadnuta. Da ponovim – ne verujem da sam ga tada doživljavala kao nekog negativnog duha, i nisam sanjala da me napada, niti išta slično; ti snovi sami po sebi nisu bili „loši". Bila sam užasno uplašena jer sam osećala energiju duha, dok sam ga istovremeno gledala i slušala kako mi govori na taj uznemirujuće realan i lični način.

Moji neutešni krici uznemiravali su celu moju porodicu više od onoga što ih je izazivalo, a moj društveni život postao je ograničen. Nisam mogla da prespavam kod drugarica, niti da spavam u kući moje bake a da se ne pitam šta ću sledeće osetiti. Nigde se nisam osećala bezbedno sem u svojoj kući, a ni tu nije bilo uvek tako. Naime, sem te skitnice, dešavalo se da vidim i svoju prababu s majčine strane. Umrla je četiri godine pre mog rođenja, i nisam shvatala o kome se radi sve dok mnogo kasnije nisam videla njenu fotografiju. Ipak, nikad neću zaboraviti kako je stajala u podnožju mog kreveta – bila je niska, s kratkom tamnom kosom, i nosila je kućnu haljinu. Vrištala sam kao luda kad bih je videla. Sirota žena nije bila troglavo čudovište, a ja sam reagovala kao da jeste!

Ujutru bih zaboravila većinu ovih noćnih užasa, kao i to koliko su trajali. Pričali su mi da je sve prolazilo čim bi moji mama i tata upalili svetlo i uleteli u moju sobu. Da li je to dovodilo do toga da duh ode? Ne znam. Ipak, posle izvesnog vremena, moja mama je smislila molitvu da bi mi pomogla da držim duha na odstojanju. Ona je glasila: „Dragi Bože, molim te, čuvaj me tokom noći. Blagoslovi...", a onda bih navela imena svih ljudi kako u našem životu, tako i onih na nebu. I, verovali ili ne, svaki put kad bih izgovorila ovu molitvu pre odlaska na spavanje, čvrsto bih spavala, a i moji roditelji. Nastavila sam to da radim sve dok se u jednom trenutku nismo preselili u naš novi dom, u kuću u kojoj moji roditelji i danas žive, mada ja i dalje držim upaljeno svetlo u hodniku.

Čak i kad sam putovala negde s porodicom, nikada nisam gubila vezu s duhom. Išli smo svi zajedno na mnogo letovanja, uključujući i odlazak svake godine na kampovanje s mojom bakom i dedom tokom celog leta. Većina ljudi u kampu bila je srećna ako je imala šator s rešoom na plin, a mi smo imali divnu prikolicu s tušem, kuhinjom, terasicom s mrežom, tako da insekti nisu mogli da dođu do naše hrane, sve je bilo tu. Moja baka bi ujutru spremala kajganu i prženice, a po podne bismo se trkali na biciklima i išli da plivamo u jezeru, bacajući se u njega s automobilske gume privezane za granu drveta. Uveče bismo se igrali na fliperu u sali za odmor, pekli bismo maršmelou na vatri i pevali sedeći oko logorske vatre. Bila sam pravi skaut! Ipak, bez obzira na to koliko sam se zabavljala tokom dana i koliko sam bila opuštena, moji užasni košmari su me mučili isto kao i kod kuće. Samo bi me ovog puta čuli svi u kampu! Moji baka i deka bi čak unapred upozorili ostale kampere rečima: „Ako čujete nekoga da vrišti, to ne znači da je došao medved ili manijakalni ubica! To samo naša Tereza ima košmar." Jednom su moji roditelji želeli da spavam s njima u šatoru, a ja sam se toga smrtno plašila. Osećala sam se bezbednije u prikolici, pogotovo zbog toga što sam na šatorskom platnu viđala neke senke. Bila sam toliko odlučna u tome da ne želim da budem u šatoru da sam udarala nogama i vrištala i šutnula svog oca po ustima toliko snažno da mu je usna natekla. Bio je *jako ljut*. Zamalo nisam oborila fenjer i zapalila ceo šator.

Mada sam se tokom dana mnogo bolje nosila s pojavljivanjem duha, ipak je i tada ponekad bilo iznenađenja. Tako se, recimo, jasno sećam da sam viđala trodimenzionalne ljude kako prolaze ispred televizora. Sedela bih na našem kauču presvučenom zelenim tvidom, gledala *Romper Room* i neka osoba bi prošla, a zatim polako bledeći nestala. To se jednom desilo dok mi je tu bila bebisiterka, i ja sam je pitala da li je videla isto što i ja. Rekla je da nije čudno me pogledavši i ja sam zaćutala. Pitala sam se da li se meni pričinjavaju te stvari ili samo imam previše aktivnu maštu, ali nisam se na tome predugo zadržavala. To je kao kad vidite neku senku uglom oka, ili gledate predugo netremice u svetlost, a onda vidite žućkaste oblike kako lebde po prostoriji – pretpostavite da vam se to jednostavno pričinilo i ne razmišljate više o tome. Takođe se sećam da sam jedne

godine za Uskrs dobila dečju kuhinju i da sam sve šerpe i lonce poređala na određeni način kad sam završila s igrom; kad sam ujutru ponovo tu došla, oni su se nalazili na potpuno različitim mestima. I to je sigurno duh uradio. Potpuno sam uverena da ih moj brat Majkl nije ni takao!

Ko može da kaže šta je normalno?

Kako sam postajala starija, tako sam počela da osećam strepnju i neobične senzacije u telu. Nisam mogla tačno da odredim šta to izaziva. Rekla bih majci: „Ne osećam se kako treba. Ne osećam se kao da pripadam ovde. Osećam se drugačije." Osećala sam da se dešava nešto što tek treba da bude objašnjeno. Jedno od samo nekoliko mesta na kojima sam se osećala bezbedno bila je crkva. Čak sam svirala gitaru u crkvenoj grupi. Božja kuća je bila jedino mesto sem moje kuće na kojem sam se osećala spokojno i dobro u svojoj koži. Često kažem, kad ne bih bila medijum, bila bih ili šizofreničarka, ili kaluđerica. Ozbiljno, ponekad mi je to delovalo kao moje dve najrealnije opcije. Možete li da zamislite? Moji roditelji su me razmazili i obasipali ljubavlju, ali to nije eliminisalo moj osećaj da sa mnom nešto nije u redu.

Ponekad bih pitala Boga: „Zašto se ovo dešava? Zašto se sve vreme toliko plašim?" Ipak, nikad nisam bila besna ili ljuta na Njega, niti bih izgubila veru. Nisam tako vaspitana. Ne volim da koristim reč „religiozan", ali potičem iz porodice sa snažnom verom. Učili su me da se svako veče pred spavanje i pred svaki obrok pomolim Bogu. Takođe, moji roditelji su bili otvoreni za sve vrste duhovnosti. To je zanimljivo jer nisu svi katolici takvi. Međutim, za nas vera, duhovnost... sve to potiče od Boga.

Sem kad bih bila u crkvi, moja anksioznost je bila toliko jaka da nisam želela da izađem iz kuće. Nisam znala da li ću u nekom trenutku tokom dana nešto osetiti ili doživeti neku senzaciju. Shvatila sam da je svako mesto na koje bih otišla stvaralo različit osećaj u meni, a ponekad bih osetila da me neko posmatra. Kad bih to ispričala majci, ona bi mi rekla da sednem i onda bi se smestila pored mene i rekla: „Tvoje bezbedno mesto si *ti* sama." Mogla sam da odem bilo gde jer sam sama sebi bila sila koja me je uzemljivala. Ovo uverenje mi je dugo pomagalo.

Ipak, jasno sam videla i osećala stvari koje drugi ljudi nisu mogli da vide i osete. Kad bih izašla s prijateljima u tržni centar ili u kuglanu, upitala bih ih da li su videli čoveka koji je prošao pored nas ili čuli kako ih neko doziva po imenu jer sam ja – iako sam to krila od njih – to doživela, i oni bi odgovorili: „Ah, ne. O čemu ti to *pričaš*?" Ponekad bih dobila poruku za koju bih pretpostavila da je samo neka moja nasumična misao i ne bih shvatila da ima ikakvo značenje ili čak i ne bih bila svesna da sam išta pomislila sve dok se to kasnije ne bi potvrdilo. Tako, na primer, kad bih išla ka vašaru, desilo bi se da čujem neki glas kako kaže: „Nemoj da jedeš šećernu vunu." Ignorisala bih to upozorenje, a onda bi mi drugarica rekla da joj je muka od šećerne vune koju je pojela. Ipak, čak i tada, pretpostavila bih da samo imam bolji predosećaj u vezi s ljudima i situacijama od mojih prijatelja i drugih ljudi.

Da ponovim: verovala sam da sam ja sama sebi moje bezbedno mesto. I tako, to što sam viđala, čula i osećala oko sebe sve vreme, postalo je za mene nešto sasvim normalno. Lekari uvek govore da je naše telo stvoreno tako da može da se adaptira; ako se neko osećanje ili iskustvo često ponavlja, naš mozak nauči da na to ne obraća pažnju, da to nekako „zaobiđe" ili da se jednostavno prema tome odnosi kao prema nečem potpuno normalnom. Sad znam da to što sam viđala i osećala duha ne predstavlja iskustvo većine ljudi, ali to je za mene bilo nešto rutinsko, a sem toga nije bilo previše ljudi koji su se sa mnom raspravljali u vezi s tim. Naime, dok sam bila dete, moja porodica i prijatelji bi se samo nasmejali kad bih povremeno rekla nešto neobično, ali nikada nisu insistirali na tome da nastave da razgovaraju o toj temi. (Moja mama je nedavno u šali rekla da su moje sposobnosti dale potpuno novo značenje situacijama u kojima sam govorila da vidim neko čudovište, imaginarnog prijatelja ili nekog duha u svojoj sobi!) Bez obzira na to što se mnogo puta moji prijatelji nisu slagali s onim što sam čula ili videla, imala sam porodicu koja je imala slična iskustva jer su i svi oni takođe veoma senzitivni. U stvari, moj brat od tetke Džoni-boj u šali je mene i moju sestru od tetke, Lizu, nazivao „ludačama" i dao nam nadimke „Para" i „Noid" kad smo mu ispričale da možemo da vidimo i osećamo stvari. Takođe nam se stalno dešavalo da odemo svaka za sebe u šoping i vratimo se

kući noseći istu odeću! Ipak, u to vreme, sve što smo Liza i ja znale, bilo je da doživljavamo neobična iskustva koja su dovela do toga da susreti s onim za šta sada znamo da je duh postanu sastavni deo našeg života. Što se tiče mog brata od tetke, pametnjakovića Džonija, on je deset godina kasnije počeo da živi u kući naše bake, i kad je jednom prilikom posle tuširanja izašao iz kupatila, video ju je kako stoji u hodniku. Ko se poslednji smeje...

Kad su svi moji prijatelji postali brbljivi tinejdžeri, stvari su počele da se menjaju. Između moje 12 i 14 godine počela sam da se osećam manje prijatno u vezi s onim što se dešavalo oko mene, i to uglavnom zbog toga kako su ljudi reagovali na moja zapažanja. Moja porodica je i dalje bila nezainteresovana za stvari o kojima sam govorila, ali kad bih kao uzgred upitala neku prijateljicu da li je osetila ili videla nešto, odgovorila bi mi: „Ne, to je baš čudno, tu nema nikoga. Niko ne vidi i ne čuje stvari koje ti vidiš i čuješ!" Ono što mi je nekada delovalo potpuno normalno, nije mi se više činilo takvim. Odlučila sam da u potpunosti blokiram svoja iskustva. Nisam izgovorila nikakvu specijalnu molitvu duhu da prestane niti bilo šta slično; jednostavno, nisam obraćala pažnju na pokušaje duha da komunicira sa mnom. Imajte na umu – sve ovo se dešavalo pre nego što je na svakoj televizijskoj stanici postojala emisija o nekom „lovcu na duhove", a Džon Edvard postao svima dobro poznato ime. Ljudi tada jednostavno nisu uopšte govorili o tim stvarima. Niko – pa ni ja – nije mogao ni da nasluti šta se zaista dešava. To nije bio deo uobičajenog razgovora.

Imala sam sreću da do svoje šesnaeste godine ne izgubim nikoga koga sam volela. Ipak, to takođe znači da nije postojao nijedan duh kojeg sam mogla da prepoznam kad bi me posetio. Kad je moja nana, očeva majka, umrla, bila sam očajna. Bile smo veoma bliske i svima je mnogo nedostajala. Posle nanine smrti, starija sestra mog oca koju smo svi zvali „teta", pozvala je jednog ekstrasensa da dođe u naninu kuću. Tada nisam znala zašto je to učinila, ali sad mislim da je to uradila kako bi stupila u kontakt s njom. Nisam želela da idem i pomalo sam se plašila – i to uglavnom zato što nisam znala šta je to ekstrasens i šta radi. Ipak, znala sam da ću biti bezbedna u naninoj kući, tako da sam otišla. I prvi put posle mnogo vremena nisam blokirala duha.

Osetila sam naninu energiju i dušu blizu prozora, a moja porodica me je stalno pitala zašto stojim pored zavesa dok su svi oni za kuhinjskim stolom. Takođe su me pitali s kim razgovaram, mada se ne sećam šta sam govorila. (To je slično onome da ne mogu da se setim najvećeg dela onoga što duh kaže kad radim kanalisanje za druge ljude). Posle oko minut ovako provedenog vremena, moja porodica je morala da me prekine čineći to na svoj uobičajeni šaljivi način, zadirkujući me. Oni su se prema tome odnosili bezbrižno i nisu se plašili.

„Tereza, s kim to pričaš?"

„Razgovaram s nanom."

„Kako da ne. Nana je mrtva."

„*Znam* da je mrtva, ali ja razgovaram s njom."

Možda su moja tetka i ostali rođaci bili zbunjeni, ali nisu se previše uzbuđivali zbog toga. Svi su dobro znali da ja ponekad govorim šašave stvari, ali zar je to bilo išta čudnije nego to što su pozvali nekog ekstrasensa na kafu? Očigledno su bili otvoreni za duhovne razgovore o temama o kojima ja još nisam razmišljala.

Sad dok razmišljam o tom sećanju, mogu da osetim miris nanine kuće i vidim sve u njoj – nameštaj prekriven plastičnom folijom, stočiće s ivicama od mermera, veliki blistavi luster u dnevnoj sobi, sliku „Poslednja večera" i zavese boje zlata. Sve je bilo preterano nakićeno u tipičnom italijanskom stilu. I sada dok pričam o ovome, imam viziju poput filma koji se brzo odvija i vidim nanu kako stoji za šporetom, puši cigaretu sve do filtera tako da dugački pepeo visi iznad šerpe u kojem vri voda sa špagetima. Nana bi pustila cigaretu da gori sve do kraja, a ipak se nikada nije desilo da pepeo upadne u sos. Volela je svoj nakit, i u mom sećanju, ona ima na sebi sve svoje dijamante. Isto kao što ja činim.

Posle ovog kratkog susreta s nanom, ponovo sam počela u potpunosti da ignorišem duha. Moj ujak Džuli umro je kad sam pohađala poslednju godinu srednje škole, i u to vreme moja anksioznost počela je da postaje mnogo ozbiljnija nego što je bila do tada. Počela sam da patim od različitih fobija, a mnoge od njih bile su povezane sa osećajem klaustrofobije. Noćni košmari su davno bili prošli, ali i dalje sam spavala nemirno. Umesto da se budim vrišteći, skočila bih iz kreveta osećajući da ne mogu da udahnem vazduh čak ni da mi život zavisi od toga.